

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Stibrala a soudců JUDr. Heleny Karetové a JUDr. Miroslava Stoklasy ve věci žalobce **T [REDACTED] B [REDACTED]** nar. **[REDACTED]** bytem **[REDACTED]** zastoupeného Mgr. Martinem Hromkem, advokátem se sídlem Emanova 1244/112, Brno, proti žalované **Komerční bance, a.s.**, IČ 45317054, se sídlem Na Příkopě 33/969, Praha 1, zastoupené JUDr. Romanem Majerem, advokátem se sídlem Vyskočilova 1326/5, Praha 4, **o zrušení rozhodčího nálezu**, k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 8. března 2013 č.j. 27 C 72/2012-103

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně s e mění jen tak, že výše nákladů řízení činí 5.324 Kč, jinak se p o t v r z u j e .
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalované na nákladech odvolacího řízení 4.356 Kč k rukám jejího advokáta do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce podal odvolání proti rozsudku soudu I. stupně, kterým zamítl žalobu o zrušení rozhodčího nálezu rozhodce JUDr. Jany Kurkové ze dne 9.6.2008 sp. zn. [REDAKCE] a současně uložil žalobci povinnost zaplatit žalované náklady řízení ve výši 13.189 Kč k rukám jejího právního zástupce do tří dnů od právní moci rozsudku.

Soud I. stupně takto rozhodl návrhu na zrušení rozhodčího nálezu odůvodněného tím, že: 1/ rozhodčí nález byl vydán na základě neplatné rozhodčí doložky, když tato neobsahuje přímé určení rozhodce anebo konkrétní způsob jeho určení; 2/ rozhodčí nález je stížen vadou uvedenou v ust. § 31 písm. a) z.č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení /dále jen ZRŘ/, neboť § 56 odst. 1 o.z. nutno vykládat tak, že rozhodčí doložky jsou ve spotřebitelských smlouvách zakázány.

Soud I. stupně posoudil nárok podle ZRŘ ve znění účinném do 31.3.2012 a dovodil, že 1/ nejsou splněny podmínky pro zrušení rozhodčího nálezu podle § 32 zákona č. 216/1994 Sb., když žalobce nepodal žalobu v zákonné tříměsíční lhůtě od doručení rozhodčího nálezu; 2/ jsou dány pouze podmínky pro řízení o zrušení rozhodčího nálezu podle § 35 odst. 1, 2 ZRŘ (neboť byl žalobce vyzván k podání návrhu v exekučním řízení), dle kterého však soud zkoumat naplnění předpokladů § 31 písm. b), c) ZRŘ nemůže; 3/ není naplněn důvod § 31 písm. a) – rozhodčí nález není stížen touto vadou, když občanský zákoník v právní úpravě spotřebitelských smluv ani zákon o rozhodčím řízení ani žalobcem citovaná směrnice nevylučují možnost rozhodčího řízení ve sporech ze spotřebitelských smluv /jen pro ně stanoví přísnější podmínky/.

Odvolatel vytkl soudu I. stupně nesprávné právní posouzení věci. Namítal, že mělo být postupováno podle ZRŘ ve znění účinném od 1.4.2012 s tím, že platnost rozhodčí smlouvy měla být v souladu s čl. II. odst. 2 z.č. 19/2012 Sb. posuzována podle zákona o rozhodčím řízení ve znění účinném v době uzavření rozhodčí smlouvy /do 30.5.2006/. Soud I. stupně aplikací nesprávného znění zákona nepřipustně zúžil rozsah přezkumu rozhodčího nálezu. Vyslovil názor, že bylo nutno se zabývat platností smlouvy z hlediska jejího rozporu s požadavky vyplývajícími ze směrnice Rady č. 93/13/EHS, resp. z ust. § 56 o.z. /k tomu nález ÚS ze dne 1.11.2011 sp. zn. II. ÚS 2164/10/. Soud I. stupně se dále nijak nevypořádal s tvrzením, že smluvní ujednání o úroku z prodlení je neplatné pro rozpor se zákonem. Navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil a rozhodčí nález zrušil, popř. rozsudek soudu I. stupně zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

Žalovaná navrhla potvrzení napadeného rozhodnutí coby věcně správného. S poukazem na znění přechodných ustanovení uvedených v čl. II z.č. 19/2012 Sb. dovodila, že z jazykového a logického výkladu tohoto ustanovení a důvodové zprávy k přijaté novele ZRŘ je zřejmé, že právní úpravy účinné před přijetím novely je použito vždy, pokud za její účinnosti bylo zahájeno rozhodčí řízení, nikoliv jen soudní řízení o zrušení daného rozhodčího nálezu.

Odvolací soud přezkoumal postupem dle § 212 a § 212a o.s.ř. rozsudek soudu I. stupně v rozsahu odvoláním napadeném, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo. Po zjištění, že odvolání bylo podáno včas a subjektem k tomu oprávněným, zabýval se odvolacími důvody uvedenými v ust. § 205 odst. 2 o.s.ř., zejména odvolacími důvody uplatněnými v odvolání žalobcem /§ 205 odst. 2 písm. g) o.s.ř./, bez nařízení jednání /§ 214 odst. 3 o.s.ř./ a odvolání důvodným neshledal.

Jádrem odvolání je polemika s názorem soudu I. stupně, že daný případ je nutno posoudit dle ZRŘ účinného do 31.3.2012, tedy před účinností z.č. 19/2012 Sb. Soud I. stupně

opřel svůj závěr o přechodná ustanovení uvedená v čl. II. z.č. 19/2012 Sb., jakož i princip zákazu nepravé zpětné účinnosti vyjádřený v části osmé ZRŘ.

Čl. II přechodná ustanovení z.č. 19/2012 Sb. stanoví, že rozhodčí řízení zahájená dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, včetně řízení v případě sporů ze spotřebitelských smluv, se dokončí podle dosavadních právních předpisů /odst.1/ a platnost rozhodčí smlouvy se posuzuje podle z.č. 216/1994 Sb. ve znění účinném v době uzavření rozhodčí smlouvy /odst. 2/. Přechodná ustanovení obsažená v části osmé ZRŘ, stanoví, že ustanovení tohoto zákona se použijí na případy, kdy rozhodčí smlouva byla uzavřena po nabytí účinnosti tohoto zákona. V ostatních případech se postupuje podle dosavadních předpisů /§ 48/. Odvolací soud zastává shodně se soudem I. stupně a stranou žalovanou názor, že jazykovým výkladem uvedených přechodných ustanovení nelze dospět k závěru, že tato ustanovení prolamují obecnou zásadu, že právní předpis nepůsobí nazpět /zákaz rektioaktivity/. Pokud tedy novela ZRŘ provedená z.č. 19/2012 Sb. nebyla účinná ani v době uzavírání předmětné rozhodčí smlouvy, ani v době rozhodčího řízení a nakonec ani v době zahájení, nařízení a přerušení exekuce, je závěr soudu I. stupně, že nárok je třeba posoudit podle ZRŘ ve znění účinném do 31.3.2012. správný.

Správný je rovněž závěr, že § 35 odst. 1, 2 ZRŘ ve znění účinném do 31.3.2012 neumožňuje zkoumat naplnění předpokladů § 31 písm. b), c) a nakonec i závěr, že není naplněn důvod § 31 písm. a) – rozhodčí nález není stížen touto vadou, když občanský zákoník v právní úpravě spotřebitelských smluv ani zákon o rozhodčím řízení ani žalobcem citovaná směrnice nevylučují možnost rozhodčího řízení ve sporech ze spotřebitelských smluv /jen pro ně stanoví přísnější podmínky/. Arbitrabilitu sporů ze spotřebitelských smluv výslovně připouští i z.č. 216/1994 Sb. po novele provedené z.č. 19/2012. K argumentaci odvolatele, že bylo nutno se zabývat platností smlouvy z hlediska jejího rozporu s požadavky vyplývajícími ze směrnice Rady č. 93/13/EHS, resp. z ust. § 56 o.z., dlužno dodat, že žalobce v řízení před soudem I. stupně žádná konkrétní tvrzení ohledně rozporu s požadavky této právní úpravy neuplatnil. Ani argument nezákonnosti sjednaného úroku z prodlení neobstojí, neboť tento důvod pro zrušení rozhodčího nálezu nutno zahrnout pod § 31 písm. b) ZRŘ, přičemž § 35 odst. 1, 2 ZRŘ ve znění účinném do 31.3.2012 naplnění předpokladů § 31 písm. b) zkoumat neumožňuje, jak již výše řečeno.

Z výše uvedených důvodů odvolací soud rozsudek soudu I. stupně postupem dle § 219 o.s.ř. ve výroku o věci samé coby věcně správný potvrdil.

Soud I. stupně nepochybil, pokud rozhodl o nákladech řízení dle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. Vzhledem k tomu, že nálezem ze dne 17. dubna 2013 sp. zn. Pl. ÚS 25/12 (uveřejněným pod č. 116, v částce 52, ročník 2013 Sbírký zákonů ČR) zrušil Ústavní soud ČR dnem 7. května 2013 vyhlášku Ministerstva spravedlnosti č. 484/2000 Sb., bylo nutno vyčíslit odměnu advokáta plně úspěšné žalované dle vyhl. č. 177/1996 Sb. Odvolací soud proto nákladový výrok v souladu s ust. § 220 o.s.ř. změnil jen tak, že žalované přiznal náhradu nákladů řízení v nové výši (2 úkony právní služby po 1.000 Kč + 2 x režijní paušál po 300 Kč /§ 9 odst. 1, § 11 odst. 1, § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění účinném od 1.9.2006/; 1 úkon právní služby ve výši 1.500 Kč + 1x režijní paušál 300 Kč /§ 9 odst. 1, § 11 odst. 1, § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění účinném od 1.1.2013/; 21% daň z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést ve výši 924 Kč /§ 137 odst. 3 o.s.ř./, tedy celkem 5.324 Kč, jinak jej podle § 219 o.s.ř. coby věcně správný potvrdil.

O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud dle § 224 odst. 1, § 142 odst. 1 o.s.ř. Náklady v odvolacím řízení plně úspěšné žalované tvoří odměna advokáta za 2 úkony právní služby ve výši 1.500,- Kč + 2x paušální částka 300,- Kč /§ 9 odst. 1, § 11 odst. 1, § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění účinném od 1.1.2013/ a 21% daň z přidané hodnoty ve výši 756 Kč, tedy celkem 4.356 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat za podmínek uvedených v § 237 o.s.ř. dovolání ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu I. stupně. Přípustnost dovolání zkoumá dovolací soud (§ 239 o.s.ř.).

V Praze dne 11. prosince 2013

JUDr. Zdeněk Stíbal, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Kolářová Lenka